

A CO VEŘEJNOST, PANE MINISTŘE ?

Prohlášení ministra vnitra ČSSR pana Sachera z 20.1.1990 k "citlivé otázce" spolupracovníků Státní bezpečnosti z řad obyvatel končí jeho rozhodnutím uložit materiály o těchto zásobách tak, aby nemohly být zneužity. Rozhodnutí, které se nám - podle mého soudu - svou nedomyšleností spíše vymstí.

Necháváme veřejnost na holičkách, podle pro fámy a neopodstatněné pověsti zůstává otevřená. Nevolám po veřejném pranýřování, ale po zveřejnění a analýze právě těch nejruznějších "přinucovacích" způsobů, odhalení systému a praktik takovéto spolupráce případně jejich obětí. Není důležité znát jména osob, pokud nejsou trestně odpovědní a nebudou zákonně odsouzeny, ale systém a osoby, které jej tvořily a byly za něj odpovědné. A co postižení a oběti, kteří doplatili na tuto spolupráci? I těm, pane ministře, chcete upírat jejich právo, aby sami rozhodli o tom, zda chtějí nebo nechtějí znát osoby, které je udaly? A co samotní spolupracovníci StB, jejichž seznamy leží ve své anonymitě někde sčítány, jakou mají záruku, že nebudou znovu stejnými přinucovacími způ-

soby zneužitý? Před kým se tu vlastně chráníme? Před nepříjemnou pravdou nebo před nekontrolovatelnou mocí Státní bezpečnosti? Před neschopností čelit jejímu aparátu, který touto zemí, jak se stále více ukazuje, pronikl všude a poutá ji strachem z nečekaných úderů, cílených pod pás? Spolu s žábami sedícími na prameni, v naší situaci u zdrojů informací a informovanosti. Což není nápadné, jaká pozornost se věnuje - často až úskostlivě zveličená - každému ne-souhlasnému projevu komunistů? Zatímco za kyselá jablka naší minulosti a současnosti div pokaždé nenásleduje z vládních míst omluva podrážděně roaující části naší veřejnosti, že byla veřejně vůbec nakousnuta.

Neměl byste tedy, pane ministře, podceňovat schopnosti naší veřejnosti. I ona dokáže s vlastním úsudkem a chladnou hlavou přijímat nepříjemné skutečnosti. Navíc práce na Vás záleží, jakým objektivním způsobem informujete veřejnost o práci svého resortu a jaké demokratické prostředky uplatníte a zajistíte, aby veřejnost nepropadala zbytečným emocím. Případně napřete pozornost k té

části veřejnosti, od níž lze takové projevy očekávat. I prevence před možným nebezpečím vášní a neklidu ve společnosti spadá od Váš úřad, jakými prostředky uplatníte a zajistíte, aby veřejnost nepropadala zbytečným emocím. Případně napřete pozornost k té části veřejnosti, od níž lze takové projevy očekávat. I prevence před možným nebezpečím vášní a neklidu ve společnosti spadá pod Váš úřad.

Vaše poslední rozhodnutí však rozhodně nepatří k těm, které by přispěly k ozdravní bezpečnostního aparátu, jak jste také uvedl ve svém televizním prohlášení. Spíše vedou k ukolébávání a uspávaní veřejnosti. Ale na jak dlouho a za jakou cenu? Věřme, že odpovědnost, kterou jste svým způsobem nyní před naší veřejností utajil, se nestane v budoucnosti důvodem společenské frustrace.

Heřman Chromý

PROČ TAK ?

"Trosím Tě, proč se ten váš plátek jmenuje TAK?", ptá se mne kdekdo. Odpovídám "tak". Mohl bych sice odpovědět PROTO, ale zdvořilejší mi připadá TAK. Vyvrácím domněnky, které vycházejí z dohadů, že jsme sundali z hlavičky siluetu litoměřického kalicha, a tak jej nahrazujeme zkratkou Tisková agentura Kalich, když už nic jiného, tak mám radši Agenturu Petřík. Zrovna tak TAK není kupka začátečních písmen Tisk-Aktuality-Kritika ani jiný rébus, či kryptoogram. Ani si netroufáme být výkonným povelom tiskní, tedy krokem času. Je to prostě TAK. Když se totiž někdo optá JAK?, nejprostší odpovědí je TAK. A nevíme-li dohady JAK, je si třeba na to odpovědět. Chceme tak činit naším obdeníkem TAK.

23.ledna 90

Ivan Vilím

P.S. Může to být i jinak, ale zatím je to TAK.

KAM TEDY ?

Jedním z charakteristických rysů uplynulých čtyřiceti let byla i tzv. "schizofrenie všedního dne". Něco jiného jsme si říkali doma, či v hospodě mezi sebou, něčemu jinému jsme zas kývali na veřejnosti. Něco jiného se děti dovídaly od rodičů a něco jiného od učitelů. Zvykli jsme si, že to, co nám novinář vypráví v hospodě, je diametrálně odlišné od toho, co píše do svých novin.

Byla to situace naprosto nepřírozená, a tak si poměrně snadno zvykáme nazývat tyto věci pravými jmény i na veřejnosti. Tato změna probíhá jak ve sféře osobní, tak i institucionální. V Praze jsou například stanice metra zbavovány nesmyslně vymyšlených jmen a jsou jim vrácena původní jména míst, kde se ta která stanice nachází.

Mnohde však zmíněná schizofrenie stále přetrvává. Typickým příkladem jsou jména některých "restauračních zařízení" - česky řečeno hospod. K čemu jsou např. dobrá pojmenování "Plzeňské pivnice", "U hraničáře" nebo "Kavárenská restaurace", když těmto místům stejně nikdo neřekne jinak, než "U Petříků", "U Dejmalíků" nebo "U Čepičků"? Koho mají ještě dnes zmlst? Všichni přeci dnes už dobře víme, že tato umělá nepřirozená pojmenování se dávala jen proto, aby z našich mozků byla vygumována historie, jakákoliv vzpomínka na to, že kdysi fungovaly vše úplně jinak. To se jim, jak vidno, nepodařilo.

Je tedy s podivem, že litoměřické Restaurace a jídelny nezaregistrovaly dosud změny probíhající v naší společnosti. Jinak by totiž musely už dávno přijít s pokáním a vrátit těmto místům jména, která jim patří právem nejen historickým, ale i zvyklostním.

/JW/

OD KULATÉHO STOLU

Ve čtvrtek 25.1.1990 se na půdě ONV Litoměřice uskutečnilo další kolo rozhovorů "u Kulatého stolu".

Zahájení jednání patřilo náčelníkům Krajské a Okresní správy SNB pplk. Cupovi, pplk. Novákoví a náčelníku personálního útvaru KS SNB mjr. Svitkovi, kteří v souvislosti s novými požadavky FMV na činnost SNB seznámili účastníky "Kulatého stolu" s provedenými kádrovými změnami na úrovni Krajské a Okresní správy SNB. Svými odpověďmi při improvizované besedě prezentovali vlastní názory na předepsanou spolupráci s reprezentanty veřejnosti.

Hlavním bodem dalšího jednání zástupců Okresního koordinačního centra OF, ČSS, ČSL, NF a ONV Litoměřice byla účast, či vlastně dosavadní neúčast OV KSČ při těchto rozhovorech. Z jednotlivých stanovisek vyplynulo následující prohlášení:

Závěry jednání u Kulatého stolu ze dne 25.1.1990.

Účastníci jednání souhlasí s tím, aby se příštího jednání u Kulatého stolu dne 1.2.1990 zúčastnili dva zástupci nového vedení OV KSČ za těchto předpokladů:

- 1) že bude veřejně odvoláno stanovisko KSČ k celospolečenskému vývoji po 17. listopadu 1989 publikované v okresním listu Proud dne 24.11.1989.
- 2) že bude splněna předchozí výzva účastníků jednání u Kulatého stolu ze dne 20.1.1990 o odvolání 35 poslanců - členů KSČ z pléna ONV Litoměřice.

Splnění těchto dvou bodů považují účastníci jednání u Kulatého stolu za zásadní předpoklady pro navázání konstruktivního dialogu i se zástupci KSČ v našem okrese a pro splnění naléhavého úkolu zajistit v co nejkratší době rekonstrukci ONV, tak aby odpovídalo současnému rozložení politických sil ve společnosti.

V Litoměřicích 25.1.1990

Podpisníci: Účastníci jednání u Kulatého stolu

CO S ULOUPENÝM MAJETKEM?

Myslel jsem si, že jedinou cestou pro komunisty v nynější době je vytvořit zcela novou levičovou stranu. Nestalo se tak a KSČ zůstala jako varující momenty dob minulých, které přetrhává i do budoucnosti. Prohlásila sice, že se distancuje od bývalého vedení strany a jeho praktik, ale prohlášení samo o sobě kvalitu nezdá a ke všemu - nic nestojí. Když se však jedná o majetek té bývalé "populární proletářské" strany, jsme hned jinde. Stamilionové majetky bývalé KSČ jsou, na rozdíl od bývalého stranického aparátu, rádné - tedy rádně nabyté z rádných členových příspěvků - a po právu tedy patří straně. Problém gigantických provozních nákladů, které dřív hradil stát, KSČ vyřeší tak, že bude budovy pronajímat, a s tím také na bohaté živobytí. Např. obrovský stranický hotel Praha na Hanspauce by měl být k dispozici turistům a cizincům a stranu bude vyčelávat tolik potřebné peníze.

Je to nechtěné, jak KSČ po 40 letech své neomezené vlády, kdy tento poměrně bohatý stát přivlekl mezi země rozvojové, kdy se živila z podstaty a vyhazovala si z kopýtky na úkor budoucích generací, které budou muset léta tvrdou drtinou splácet její dluhy /nemůde k tomu, že škody na přírodě a na kulturním dědictví naší země už sotva kdy půjdou nahradit/, se nyní hanzíkuje o svůj nečistě nabytý majetek. Obvyklého člověka přitom spíš napadá, zda by tato nanečestné útraty zastupující strana neměla být postavena mimo zákon. Chcete však žít v demokracii, kde by každý měl mít svou sancí. Dokud se však KSČ nevezde svého majetku na veřejný před 17. listopadem a nechce opravdu o čistém státě, žádný slušný člověk s ní nemůže mít nic společného.

Pro architektonické stránce tolik kritizovaná vojenská ubytovna končí. Ne že by jí někdo boursal, ale jde do opravy. A nájemníci? Některí měli to štěstí, že dostali byty. Jiní nedostali.

Přísně tajné postele

Trošku mne zarazilo (a to jsem zvyklý na ledaos) lakonické sdělení visící na vrátnici této svobodárny. Mělo tento smysl: Ti, kteří mají dekret na byt, nechtě laskavě do konce ledna opustí prostory ubytovny. Důvod? Ubytovna se uzavírá, v nových prostorech se již s nimi z kapacitních důvodů nepočítá. Dobře. Ti, kteří ubytování mají, ale opouští, že zde končí.

A ti, kteří jsou na ubytovnu odkázáni neví zase nic. Nezbude-li na ně postel, mohou si klidně postavit stan v nejbližším parku. A zbyde-li, stejně nevědí kde. Zatím si třeba někdo myslí: "Na informaci do středy je dost času." Je-li někdo z ubytovaných na dovolené či služebně mimo, přijede třeba v noci a... je namydlen.

Ovšem pokud se jedná o typickou armádní ukázkou utajení, je vše OK. Bylo provedeno precizně. (J.V.)

Zpráva z centra

V sobotu 27.1.90 se v Obecním domě konal téměř sjezd okresních OF, ačkoli bychom to raději nazývali setkání, protože sjezd nápadně připomíná stranický orgán. Projednávala se zde otázka kooptace poslanců do PS a do ČNR. Zástupci okresních OF měli výhrady ke způsobu výběru kandidátů na poslance, a také vznesli připomínky vůči televiznímu projevu I. Petra Pitharta (19.1.90), kterým se aparátčící, hájící své výsady, zaštiťují.

Diskusní příspěvek zástupce OF Litoměřice Jana Pařízka upozornil na rozpor mezi sametovostí revoluce proklamovanou z strany a demontážní starých struktur v konkrétních úřadech, kde se jedná o jmenovité osoby, mnohdy sousady nebo dokonce příbuzné. Ačkoli byl příspěvek plněm přijat bouřlivým potleskem, KC OF k němu zaujal váhavé stanovisko.

Způsob voleb do lidsoprávy byl předmětem rozporuplné diskuse a tak tento problém zůstal nadále otevřen. Pozitivním přínosem jednání bylo doporučení okresním fórum uspořádat okresní konferenci (či setkání) OF a zástupců Stávkových výborů i svobodných odborů v průběhu února. Dr. Petr Pithart nám oznámil, že OF bude do voleb vstupovat se společnou kandidátkou s tím, že bude do kandidátky navrhovat ty občany, kteří nejsou členy žádných politických stran.

V závěru jednání nás informoval p. Ladislav Lis, který je členem rady bezpečnostního výboru OF, o praktické realizaci příkazu ministra vnitra p. Sachra k rozpuštění StB, o vytváření komisí OF pro prověřování činnosti příslušníků StB i SNB a jejich složení. Jednání se zúčastnili i zástupci polské Solidarität, kteří tlumočili pozdravy a vyjádřili snahám OF svou podporu.

Celkově lze však říci, že za osm hodin jednání jsme se toho moc nedozvěděli. Za nejúčinnější informace lze považovat poznatek, který není ničím novým, a to je, že si stejně budeme muset v okresech operativně a dle svých podmínek rozhodovat sami.

/PV/

KDO SE BOJÍ REVOLVERŮ?

V redakci TAKU ale snad i v KC OF Litoměřice se kupí stížnosti (mnohdy anonymní), že články našeho listu, ale i ty, které jsou nám zasílány do Prahy mají revolverový charakter, že jsme pistolníci střílející od boku, kteří neváží slova, slyšíme jakási kázání o novínářské etice a kultuře i od samotných konšelů OF Litoměřice. Jsme nezávislí občane, nejsme profesionální novináři, a řekl bych za platpánů. Aspoň jsme nevrůstali mezi zákazy sedmdesátých let normalizace a cokoliv jsme v této době psali, bylo čistě pro nás anebo adresováno mocným a tak jsme nemuseli podlézat zábradlí cenzury, autocenzury či studu. Normalizace totiž znamenala i zakrouhlování slov. Ponejvíce dolů. Bylo-li třeba vyhnout se konstrukcím právního postihu za vyslovení pravdy, použil se jinotaj či podobnosti a pravda se pracně dolovala mezi řádky, což dnes už, zažal-pánbů, není třeba. Utrpí tím sice poezie, neboť otevřenou řečí se netřeba metaforický jazyk, ale za tu pravdu to stojí. Říká-li o nás nějaká vychlá insti-tuce či členář uvyklý běžovosti opatrných slov, že jsme drzí a nezdrvořilí, neznamená to ještě, že trpíme nedostatkem morálky. Vždyť kolikrát jsme byli svědky, jak uhlazenost, kravatka a smokink byly jen maskou dokonalé amorálnosti. Diskuse a polemika aby něco řekla, v lepším případě vyřešila, by neměla být předmět onozovlna nějakých předsudků. Co se týče našeho listu, tak mu ráz budeme vliskávat my. Je na čtenářích, zda budou dostávat při čtení kopřivku (opu-pínkuji se), či zda si uvědomí, že daleko nebezpeč-nější než palná slova novin, jsou skutečné revolvery bývalých aparátníků KSČ a veliteli milic, jež si mnohde dosud ponechávají jako svou osobní zbran. A co se týká našich příspěvků do okresního Proudu, je na šéfredaktorovi, aby posoudil, zda troška peprné šlávy nebude oním vitamínem, který uzdraví tento týdeník z chudokrevnosti. Dosud byl totiž příkladnou ukázkou atributu "mdlý". Snad to byla blízkost Labe a jeho monotónní tok, která ponáhala navodit při spatření slova PRAUD představy zcela opačné, než měl asi název těchto novin původně v záměru. Nic dravěho, jen zrepulovaný setrvačný proud tenké a homogenní kaše, která bývala vodou, proud, který nikoho nestrhne, žádné vlny, přejeje, žádný vracák. Proud, s kterým se dá pohodlně plout, proud symbolizující princip stádnosti, lenosti a jednotvárnosti, fatální proud, jenž končí někde v nekonečnu či v bezejmennosti moře, kam pomalu odnášel výsledky naší práce se stejnou nesmyslností jako je na svých stránkách pokrytecky vešel. Ten, kdo by název PRAUD raději viděl v asociaci s proudem elektrickým, který by měl šokovat, byl určitě zklamán. V době, kdy byl Proud orgánem OV KSČ, jenž vévodil Princ, vysvětlovali si někteří aspoň pro obveselení jeho název jako akronym PRINCŮ QUD, tedy prodlouženou ruku vládnoucího aparátu. (Tedy jenom doufám, že se nikdo nepokoušel o změnu v podobnou přezdívku tohoto servilního listu v době, kdy Princ vystřídal Servista. Fantazie však nabízí hříčky leccjaké.) Tedy zajiště to nebyl proud elektrizující, spíš společnost uspával jako fulguráč-

ni proudy Hrabalova latínka v Postřizňaních. Četli jsme v něm vzrušující zprávy o vítání občanů v Si-řejevicích, či uhrabaném trávníku před samoobsluhou, napínavé příběhy seriálu Akce Z a nebo donebevolající kritiky o rozkopaných chodčích. Jediným čtivem byla společenská kronika, neboť byla nejkonkrétnější a pravdivá. V poslední době se v Proudu objevily rýsu-jící se náznaky polemiky, diskutabilní články a dopisy, jakási tribuna názorů. Občas se Proud stává polem, na který si kluci křídou sdělují, kdo je vůl a na koho je třeba dát pozor. Ale to by nakonec nevdalo, noviny tím aspoň získaly na zajímavosti, dokonce se zdá, že již nejsou v trafikách lakovými ležákem. Co ovšem Proudu chybí, je proud ve smyslu nějakého směru či koncepce. Chybí mu vůdčí myšlenka a osobitost, která odlišuje noviny od ostatních, od proudů jiných, aby nebyly všechny noviny zase na jed-no brdo. Jsou to noviny bez názoru. Věřme, že jej teprve hledají a že nám nepředstírají, že jej našly v modrém tisku titulu. Co ovšem zaráží, je postoj některých členářů, kteří jakoby si přáli, aby v no-vinách (a to se netýká jen Proudu) nebylo nic pobu-řujícího, aby vše bylo čínané a akurátní, aby se v novinách problémy raději nevyskytovaly a když, tak aby se o nich psalo pokud možno kulantně, bez-konfliktně, aby se náhodou nikdo neurazil, zkrátka, aby Proud byl zase tou bezpohlavní nástěnkou našich zápečnických představ o životě obce.

Můj přítel Honza Munsch, opět zažalpánbů, je jed-ním z mála, kdo takovou zcestnou představu o novínách nemá a kdo na tak bezduchou koncepci novin ne-může, už ze své podstaty, nikdy přistoupit. Slova nezaokrouhluje a mnohdy z úspornosti (nelze usur-povat všechny rubriky) volí výrazy extrémní. O to je pak ale snažší postoj pochopit. Kontury názorů jsou pak jasné. Je bez pochyb zřejmé, kdo je, což se v minulosti u žádného z amorfních redaktorů ne-da-lo přesně určit. Dokonce si myslím, že na tu trochu pistolní řeči má možná i právo, neboť dávno patří k těm, o nichž se v oficiálním tisku minulosti, ji-nak bezzubem, psalo nejen štvavě, ale i se zuby vy-ceněnými a mnohdy i sekerou. Dle mého názoru je ke škodě věci i novin, že přestal působit v redakční radě Proud, kde byl zástupcem OF Litoměřice. Snad to prospěje utilitářským zájmům OF, které se vyrne riziku, být terčem kritiky za zveřejňování názorů, které jsou zcela osobním výrazem probouzející se svobody projevu, ale rozhodně to neprospěje životá-dírnému proud, který měl přinést do našich vědomí čerstvý vzduch svobody slova.

A propust' Voláme-li po demokracii, neseme všichni riziko, že budeme terčem nejen kritiky, ale ba i pomluvy a posměchu. Ale i to je podoba veřejné kon-troly, po které se nám stýskalo a kterou jsme vy-žadovali a tak nesmíme být nyní choulostiví. Jak říká jeden můj kolega z práce: "Demokracie znamená, že si smíš říci co chceš, ale musíš počítat s tím, že ti za to může dát někdo do huby". (20.1.1990) Ivan Vilím

SVĚDECTVÍ

(z dopisu, leden '89)

V neděli jsme se dostali na Václavák jen díky tomu, že jsme si dali spicha v kavárně Blaník už na jedenáctou hodinu. Díky přítomnosti stovek tajných a stovek uniformovaných policistů a stovek příslušníků protilidových milicij je Václavák vyměněný (bohužel ne doslova). Ve 13,30 začínají proudit davy ze všech směrů, policajti dávají zbrany do příslupových ulic, na místo už se z venku nedostane nikdo. Davy s květy i bez a s černými páskami se hromadí v posttrančních ulicích, nervozita stoupá. Ve třicetivte začínají vylézat lidi do té doby skovaní v domech a podnikcích přímo na náměstí a l my platíme zkomumované lahvičky a Rendingy zmrzky. Za pět minut dvě žasnou, kolik lidí si to nechce nechat ujít. Už půl hodiny zapendelený Václavák vypadá následovně: chodící jsou nabity po obou stranách a v horní polovině je zaplněn střední pruh až po koně, který je obnabit korčovním uniformem. Řeapa u ruzeva je vyklizována, metro už delší dobu nestaví, vodní celé akce, klebí bule o něco brutálnější než v přímu, je shromážděno na terase v domě, ve kterém je mlíčník (na rohu Optelky). Následují první výzvy tlampači i ústně jednotlivými osobami, akce je jednoznačná - pískot. Lidi nevědí, že organizátoři z řad opozice jsou buď zadrženi nebo nevpouštěni a uvědomit si to nestáčí, protože těsně před druhou začíná násilné vyklizení nastoupeným útvarem pohotováků. Mýdlo na hlava-mhlava a Runda (šestilátlá dcera autora), začíná být silně v šoku, okolo padají lidi bez rozdílu věku a pak nás - me u Rundu - odvádějí za použití menšího násilí a s evidentní snahou nás sebrat. Runda má hysterik (a stejně tak i ona s kaženou na jiném místě se potýkají v obouk milice) a okolo nás bítí ostatní zadržené. Uopadlo to ale poměrně doba, za chvíli jsme už v davu v ulici Václaváckých, Runda je úplně hotová a já jí chlicholím sliby o filmu s pankáči, na který jsme se původně skutečně chystali.

V půl třetí jsme v bížiku, Václavák je úplně oprázněná a začínají akce proti davům lidí v jeho okolí - odhady na Svobodu se mi zdají dost skromné. Začíná honička směrem od Václaváku, vyháněné davy od někud, se jinde slávají s davy vyháněnými odjinud. Runda už toho má plný brejle, takže už spolu s Kačou vyrážíme směrem k Jorova. Ještě se stavíme na výstavě U Řečnických, kde vystavují v pondělí zatčení David Štěpánek a Josef Záček. Blíží se 16. hodina a v celém okruhu I.P. Pavlova - Karlák - Národní divadlo - Karlov most - Palackáček - Staromák - Náměstí republiky - Jindříčská věž - Smetanovo divadlo - Týlák panuje nevyhlášené stané právo, vzduchem lítají proudy vody a slzky a dýmavnice naprostě chaoticky a jediný co máji společného je směr - od Václaváku. Místem se řítí kolony různé techniky s transportéry; autony, vodní děla, požární stříkačky, autobusy nabití bílema helma a psima košíkama i vubyčejný mlíčníky". V Praze se přestalo mluvit o kolkoli jiném. V pondělí a v úterý vyjíměčný stav pokračoval s tím rozdílem, že nezásahí jen ty, kterých se týkal, nýbrž všechny bez rozdílu - a těch, vzhledem k provozu v centru, nebylo málo. Zase obušky, zase voda, zase slzák, zase davové scény, ale už ne v takovém územním rozsahu. Mimo skandovaná hesla citovaná na šlyavkách se skandovalo i "Gorbačov to vidí" a "At žije Gorbačov". Lidi den ode dne přibývalo. Ve středu - sváte, div se - bylo všechno jinak. Horní část byla policejně uzavřena pouze pro auta a asistence uniformě se dala poznat jen na pohled. Lidi se sešlo sice o něco mén jak obvykle, ale i tak byla zaplněna celá horní polovina. Nejprve přečetl R. Palouš prohlášení Charty 77 k výročí a pak se objevil jakýsi člověk od M. a před všemi s Paloušem jednali, slíboval m.j. opět klid i zítra a hlavně propuštění V. Hlaváčka. I on pak na revanš žádal klid a stručnost čtení a dal si s Paloušem spicha do kvární Blaník ve čtvrtek 13.1. na 20. hodinu. Lidi sice nevěřící pokřikovali, nicméně, když říz opouštěl mlíčník, hvízkou na středním pásu, vrazil si

cestu přes ten nejhustší dav (že by špatně do-
tažená provokace?) a poměrně hladce se protáhl
a zmizel. Dav se domluvil na zítřek, zazpívala
se hymna a během deseti minut byl na Václaváku
úplně normální provoz plus kvanta policajtů,
řízů a neinformovaných čumilů. Celá akce havo-
dila hrůzně krásnou a optimistickou náladu a
v naprostém klidu - oboustranném - trvala asi
hodinu a půl. Druhý den jsem se z radia dozvě-
děl, že Palouš je zatčený - čtvrtek 16.50.
Nad mlíčníkem je o pozorní větší ruch, hořly
lidi proudějí pod koně již tradičně obsáncovaný-
ho zeleněma uniformama. Opět plně chodníky a
střední pás a tentokrát i vozovka v celé horní
polovině. Asi půl hodiny trvá následující scé-
na: stále přicházejí další a další, nad hlavami
davů pulují zapalované svíčky a květiny smě-
rem ke koni, skandovaná hesla (jako obvykle
plus "Zase jste nám hlali!" a "Propusťte Václavá-
ka!") se střídají s prozvy (kdosi za Nezávis-
lé mírové sdružení a myslím, že i dr. Machovec
za Chartu 77) a potleskem. V 17,30 se ozývají
první výzvy z pozic jiných aplikací: "Akce je
nezákonná... opusťte prostor... vyklidte, nebo...
Reakci je pískot a při okamžitě zásahu v mí-
ku nastoupeného pohotovostního komanda se Vác-
lavákem rozléhá "Gestapo, Gestapo!" To ty zví-
řata rozbísnilo natolik, že si nikdo není jist
ani životem, zdá se, že docela prkolin... Za
několik minut - možná 20, možná 40 - jsem bo-
hatší o neuvěřitelné množství zážitků takového
kalibru, že jsem ještě led vízné otřesen... A
to jsem viděl jen malinký zlomeček, jak se i vy-
učilé dozvíte od dalších svědků. V paniku za-
chycením zahrnujícím davu není k úrazu nikdy
daleko. Když jsem říkal Kačce, ať si sundá opti-
ku, nebrala to vážně. Pak, když se vyhrabala
z pot nouhou ulíkájících a poté i zpod bagančat
břsňících, mohla si gratulovat: "pouze" říznu-
té oční víčko, krásnej monokl, roztrženou ků-
ži na hlavě a "pár" modřin a opuchlin po celém
těle. A pocit na celý život... Okolo zatím
probíhaly scény, že šestičlenných jsem ještě
neviděl a vidět nechtěl. Krvelační zvíř v bílých
helkách vyhlídají takovou sílu, že se Vác-
lavákem rozléhá "Gestapo, Gestapo!" To ty zví-
řata rozbísnilo natolik, že si nikdo není jist
ani životem, zdá se, že docela prkolin... Za
několik minut - možná 20, možná 40 - jsem bo-
hatší o neuvěřitelné množství zážitků takového
kalibru, že jsem ještě led vízné otřesen... A
to jsem viděl jen malinký zlomeček, jak se i vy-
učilé dozvíte od dalších svědků. V paniku za-
chycením zahrnujícím davu není k úrazu nikdy
daleko. Když jsem říkal Kačce, ať si sundá opti-
ku, nebrala to vážně. Pak, když se vyhrabala
z pot nouhou ulíkájících a poté i zpod bagančat
břsňících, mohla si gratulovat: "pouze" říznu-
té oční víčko, krásnej monokl, roztrženou ků-
ži na hlavě a "pár" modřin a opuchlin po celém
těle. A pocit na celý život... Okolo zatím
probíhaly scény, že šestičlenných jsem ještě
neviděl a vidět nechtěl. Krvelační zvíř v bílých
helkách vyhlídají takovou sílu, že se Vác-
lavákem rozléhá "Gestapo, Gestapo!" To ty zví-
řata rozbísnilo natolik, že si nikdo není jist
ani životem, zdá se, že docela prkolin... Za
několik minut - možná 20, možná 40 - jsem bo-
hatší o neuvěřitelné množství zážitků takového
kalibru, že jsem ještě led vízné otřesen... A
to jsem viděl jen malinký zlomeček, jak se i vy-
učilé dozvíte od dalších svědků. V paniku za-
chycením zahrnujícím davu není k úrazu nikdy
daleko. Když jsem říkal Kačce, ať si sundá opti-
ku, nebrala to vážně. Pak, když se vyhrabala
z pot nouhou ulíkájících a poté i zpod bagančat
břsňících, mohla si gratulovat: "pouze" říznu-
té oční víčko, krásnej monokl, roztrženou ků-
ži na hlavě a "pár" modřin a opuchlin po celém
těle. A pocit na celý život... Okolo zatím
probíhaly scény, že šestičlenných jsem ještě
neviděl a vidět nechtěl. Krvelační zvíř v bílých
helkách vyhlídají takovou sílu, že se Vác-
lavákem rozléhá "Gestapo, Gestapo!" To ty zví-
řata rozbísnilo natolik, že si nikdo není jist
ani životem, zdá se, že docela prkolin... Za
několik minut - možná 20, možná 40 - jsem bo-
hatší o neuvěřitelné množství zážitků takového
kalibru, že jsem ještě led vízné otřesen... A
to jsem viděl jen malinký zlomeček, jak se i vy-
učilé dozvíte od dalších svědků. V paniku za-
chycením zahrnujícím davu není k úrazu nikdy
daleko. Když jsem říkal Kačce, ať si sundá opti-
ku, nebrala to vážně. Pak, když se vyhrabala
z pot nouhou ulíkájících a poté i zpod bagančat
břsňících, mohla si gratulovat: "pouze" říznu-
té oční víčko, krásnej monokl, roztrženou ků-
ži na hlavě a "pár" modřin a opuchlin po celém
těle. A pocit na celý život... Okolo zatím
probíhaly scény, že šestičlenných jsem ještě
neviděl a vidět nechtěl. Krvelační zvíř v bílých
helkách vyhlídají takovou sílu, že se Vác-
lavákem rozléhá "Gestapo, Gestapo!" To ty zví-
řata rozbísnilo natolik, že si nikdo není jist
ani životem, zdá se, že docela prkolin... Za
několik minut - možná 20, možná 40 - jsem bo-
hatší o neuvěřitelné množství zážitků takového
kalibru, že jsem ještě led vízné otřesen... A
to jsem viděl jen malinký zlomeček, jak se i vy-
učilé dozvíte od dalších svědků. V paniku za-
chycením zahrnujícím davu není k úrazu nikdy
daleko. Když jsem říkal Kačce, ať si sundá opti-
ku, nebrala to vážně. Pak, když se vyhrabala
z pot nouhou ulíkájících a poté i zpod bagančat
břsňících, mohla si gratulovat: "pouze" říznu-
té oční víčko, krásnej monokl, roztrženou ků-
ži na hlavě a "pár" modřin a opuchlin po celém
těle. A pocit na celý život... Okolo zatím
probíhaly scény, že šestičlenných jsem ještě
neviděl a vidět nechtěl. Krvelační zvíř v bílých
helkách vyhlídají takovou sílu, že se Vác-
lavákem rozléhá "Gestapo, Gestapo!" To ty zví-
řata rozbísnilo natolik, že si nikdo není jist
ani životem, zdá se, že docela prkolin... Za
několik minut - možná 20, možná 40 - jsem bo-
hatší o neuvěřitelné množství zážitků takového
kalibru, že jsem ještě led vízné otřesen... A
to jsem viděl jen malinký zlomeček, jak se i vy-
učilé dozvíte od dalších svědků. V paniku za-
chycením zahrnujícím davu není k úrazu nikdy
daleko. Když jsem říkal Kačce, ať si sundá opti-
ku, nebrala to vážně. Pak, když se vyhrabala
z pot nouhou ulíkájících a poté i zpod bagančat
břsňících, mohla si gratulovat: "pouze" říznu-
té oční víčko, krásnej monokl, roztrženou ků-
ži na hlavě a "pár" modřin a opuchlin po celém
těle. A pocit na celý život... Okolo zatím
probíhaly scény, že šestičlenných jsem ještě
neviděl a vidět nechtěl. Krvelační zvíř v bílých
helkách vyhlídají takovou sílu, že se Vác-
lavákem rozléhá "Gestapo, Gestapo!" To ty zví-
řata rozbísnilo natolik, že si nikdo není jist
ani životem, zdá se, že docela prkolin... Za
několik minut - možná 20, možná 40 - jsem bo-
hatší o neuvěřitelné množství zážitků takového
kalibru, že jsem ještě led vízné otřesen... A
to jsem viděl jen malinký zlomeček, jak se i vy-
učilé dozvíte od dalších svědků. V paniku za-
chycením zahrnujícím davu není k úrazu nikdy
daleko. Když jsem říkal Kačce, ať si sundá opti-
ku, nebrala to vážně. Pak, když se vyhrabala
z pot nouhou ulíkájících a poté i zpod bagančat
břsňících, mohla si gratulovat: "pouze" říznu-
té oční víčko, krásnej monokl, roztrženou ků-
ži na hlavě a "pár" modřin a opuchlin po celém
těle. A pocit na celý život... Okolo zatím
probíhaly scény, že šestičlenných jsem ještě
neviděl a vidět nechtěl. Krvelační zvíř v bílých
helkách vyhlídají takovou sílu, že se Vác-
lavákem rozléhá "Gestapo, Gestapo!" To ty zví-
řata rozbísnilo natolik, že si nikdo není jist
ani životem, zdá se, že docela prkolin... Za
několik minut - možná 20, možná 40 - jsem bo-
hatší o neuvěřitelné množství zážitků takového
kalibru, že jsem ještě led vízné otřesen... A
to jsem viděl jen malinký zlomeček, jak se i vy-
učilé dozvíte od dalších svědků. V paniku za-
chycením zahrnujícím davu není k úrazu nikdy
daleko. Když jsem říkal Kačce, ať si sundá opti-
ku, nebrala to vážně. Pak, když se vyhrabala
z pot nouhou ulíkájících a poté i zpod bagančat
břsňících, mohla si gratulovat: "pouze" říznu-
té oční víčko, krásnej monokl, roztrženou ků-
ži na hlavě a "pár" modřin a opuchlin po celém
těle. A pocit na celý život... Okolo zatím
probíhaly scény, že šestičlenných jsem ještě
neviděl a vidět nechtěl. Krvelační zvíř v bílých
helkách vyhlídají takovou sílu, že se Vác-
lavákem rozléhá "Gestapo, Gestapo!" To ty zví-
řata rozbísnilo natolik, že si nikdo není jist
ani životem, zdá se, že docela prkolin... Za
několik minut - možná 20, možná 40 - jsem bo-
hatší o neuvěřitelné množství zážitků takového
kalibru, že jsem ještě led vízné otřesen... A
to jsem viděl jen malinký zlomeček, jak se i vy-
učilé dozvíte od dalších svědků. V paniku za-
chycením zahrnujícím davu není k úrazu nikdy
daleko. Když jsem říkal Kačce, ať si sundá opti-
ku, nebrala to vážně. Pak, když se vyhrabala
z pot nouhou ulíkájících a poté i zpod bagančat
břsňících, mohla si gratulovat: "pouze" říznu-
té oční víčko, krásnej monokl, roztrženou ků-
ži na hlavě a "pár" modřin a opuchlin po celém
těle. A pocit na celý život... Okolo zatím
probíhaly scény, že šestičlenných jsem ještě
neviděl a vidět nechtěl. Krvelační zvíř v bílých
helkách vyhlídají takovou sílu, že se Vác-
lavákem rozléhá "Gestapo, Gestapo!" To ty zví-
řata rozbísnilo natolik, že si nikdo není jist
ani životem, zdá se, že docela prkolin... Za
několik minut - možná 20, možná 40 - jsem bo-
hatší o neuvěřitelné množství zážitků takového
kalibru, že jsem ještě led vízné otřesen... A
to jsem viděl jen malinký zlomeček, jak se i vy-
učilé dozvíte od dalších svědků. V paniku za-
chycením zahrnujícím davu není k úrazu nikdy
daleko. Když jsem říkal Kačce, ať si sundá opti-
ku, nebrala to vážně. Pak, když se vyhrabala
z pot nouhou ulíkájících a poté i zpod bagančat
břsňících, mohla si gratulovat: "pouze" říznu-
té oční víčko, krásnej monokl, roztrženou ků-
ži na hlavě a "pár" modřin a opuchlin po celém
těle. A pocit na celý život... Okolo zatím
probíhaly scény, že šestičlenných jsem ještě
neviděl a vidět nechtěl. Krvelační zvíř v bílých
helkách vyhlídají takovou sílu, že se Vác-
lavákem rozléhá "Gestapo, Gestapo!" To ty zví-
řata rozbísnilo natolik, že si nikdo není jist
ani životem, zdá se, že docela prkolin... Za
několik minut - možná 20, možná 40 - jsem bo-
hatší o neuvěřitelné množství zážitků takového
kalibru, že jsem ještě led vízné otřesen... A
to jsem viděl jen malinký zlomeček, jak se i vy-
učilé dozvíte od dalších svědků. V paniku za-
chycením zahrnujícím davu není k úrazu nikdy
daleko. Když jsem říkal Kačce, ať si sundá opti-
ku, nebrala to vážně. Pak, když se vyhrabala
z pot nouhou ulíkájících a poté i zpod bagančat
břsňících, mohla si gratulovat: "pouze" říznu-
té oční víčko, krásnej monokl, roztrženou ků-
ži na hlavě a "pár" modřin a opuchlin po celém
těle. A pocit na celý život... Okolo zatím
probíhaly scény, že šestičlenných jsem ještě
neviděl a vidět nechtěl. Krvelační zvíř v bílých
helkách vyhlídají takovou sílu, že se Vác-
lavákem rozléhá "Gestapo, Gestapo!" To ty zví-
řata rozbísnilo natolik, že si nikdo není jist
ani životem, zdá se, že docela prkolin... Za
několik minut - možná 20, možná 40 - jsem bo-
hatší o neuvěřitelné množství zážitků takového
kalibru, že jsem ještě led vízné otřesen... A
to jsem viděl jen malinký zlomeček, jak se i vy-
učilé dozvíte od dalších svědků. V paniku za-
chycením zahrnujícím davu není k úrazu nikdy
daleko. Když jsem říkal Kačce, ať si sundá opti-
ku, nebrala to vážně. Pak, když se vyhrabala
z pot nouhou ulíkájících a poté i zpod bagančat
břsňících, mohla si gratulovat: "pouze" říznu-
té oční víčko, krásnej monokl, roztrženou ků-
ži na hlavě a "pár" modřin a opuchlin po celém
těle. A pocit na celý život... Okolo zatím
probíhaly scény, že šestičlenných jsem ještě
neviděl a vidět nechtěl. Krvelační zvíř v bílých
helkách vyhlídají takovou sílu, že se Vác-
lavákem rozléhá "Gestapo, Gestapo!" To ty zví-
řata rozbísnilo natolik, že si nikdo není jist
ani životem, zdá se, že docela prkolin... Za
několik minut - možná 20, možná 40 - jsem bo-
hatší o neuvěřitelné množství zážitků takového
kalibru, že jsem ještě led vízné otřesen... A
to jsem viděl jen malinký zlomeček, jak se i vy-
učilé dozvíte od dalších svědků. V paniku za-
chycením zahrnujícím davu není k úrazu nikdy
daleko. Když jsem říkal Kačce, ať si sundá opti-
ku, nebrala to vážně. Pak, když se vyhrabala
z pot nouhou ulíkájících a poté i zpod bagančat
břsňících, mohla si gratulovat: "pouze" říznu-
té oční víčko, krásnej monokl, roztrženou ků-
ži na hlavě a "pár" modřin a opuchlin po celém
těle. A pocit na celý život... Okolo zatím
probíhaly scény, že šestičlenných jsem ještě
neviděl a vidět nechtěl. Krvelační zvíř v bílých
helkách vyhlídají takovou sílu, že se Vác-
lavákem rozléhá "Gestapo, Gestapo!" To ty zví-
řata rozbísnilo natolik, že si nikdo není jist
ani životem, zdá se, že docela prkolin... Za
několik minut - možná 20, možná 40 - jsem bo-
hatší o neuvěřitelné množství zážitků takového
kalibru, že jsem ještě led vízné otřesen... A
to jsem viděl jen malinký zlomeček, jak se i vy-
učilé dozvíte od dalších svědků. V paniku za-
chycením zahrnujícím davu není k úrazu nikdy
daleko. Když jsem říkal Kačce, ať si sundá opti-
ku, nebrala to vážně. Pak, když se vyhrabala
z pot nouhou ulíkájících a poté i zpod bagančat
břsňících, mohla si gratulovat: "pouze" říznu-
té oční víčko, krásnej monokl, roztrženou ků-
ži na hlavě a "pár" modřin a opuchlin po celém
těle. A pocit na celý život... Okolo zatím
probíhaly scény, že šestičlenných jsem ještě
neviděl a vidět nechtěl. Krvelační zvíř v bílých
helkách vyhlídají takovou sílu, že se Vác-
lavákem rozléhá "Gestapo, Gestapo!" To ty zví-
řata rozbísnilo natolik, že si nikdo není jist
ani životem, zdá se, že docela prkolin... Za
několik minut - možná 20, možná 40 - jsem bo-
hatší o neuvěřitelné množství zážitků takového
kalibru, že jsem ještě led vízné otřesen... A
to jsem viděl jen malinký zlomeček, jak se i vy-
učilé dozvíte od dalších svědků. V paniku za-
chycením zahrnujícím davu není k úrazu nikdy
daleko. Když jsem říkal Kačce, ať si sundá opti-
ku, nebrala to vážně. Pak, když se vyhrabala
z pot nouhou ulíkájících a poté i zpod bagančat
břsňících, mohla si gratulovat: "pouze" říznu-
té oční víčko, krásnej monokl, roztrženou ků-
ži na hlavě a "pár" modřin a opuchlin po celém
těle. A pocit na celý život... Okolo zatím
probíhaly scény, že šestičlenných jsem ještě
neviděl a vidět nechtěl. Krvelační zvíř v bílých
helkách vyhlídají takovou sílu, že se Vác-
lavákem rozléhá "Gestapo, Gestapo!" To ty zví-
řata rozbísnilo natolik, že si nikdo není jist
ani životem, zdá se, že docela prkolin... Za
několik minut - možná 20, možná 40 - jsem bo-
hatší o neuvěřitelné množství zážitků takového
kalibru, že jsem ještě led vízné otřesen... A
to jsem viděl jen malinký zlomeček, jak se i vy-
učilé dozvíte od dalších svědků. V paniku za-
chycením zahrnujícím davu není k úrazu nikdy
daleko. Když jsem říkal Kačce, ať si sundá opti-
ku, nebrala to vážně. Pak, když se vyhrabala
z pot nouhou ulíkájících a poté i zpod bagančat
břsňících, mohla si gratulovat: "pouze" říznu-
té oční víčko, krásnej monokl, roztrženou ků-
ži na hlavě a "pár" modřin a opuchlin po celém
těle. A pocit na celý život... Okolo zatím
probíhaly scény, že šestičlenných jsem ještě
neviděl a vidět nechtěl. Krvelační zvíř v bílých
helkách vyhlídají takovou sílu, že se Vác-
lavákem rozléhá "Gestapo, Gestapo!" To ty zví-
řata rozbísnilo natolik, že si nikdo není jist
ani životem, zdá se, že docela prkolin... Za
několik minut - možná 20, možná 40 - jsem bo-
hatší o neuvěřitelné množství zážitků takového
kalibru, že jsem ještě led vízné otřesen... A
to jsem viděl jen malinký zlomeček, jak se i vy-
učilé dozvíte od dalších svědků. V paniku za-
chycením zahrnujícím davu není k úrazu nikdy
daleko. Když jsem říkal Kačce, ať si sundá opti-
ku, nebrala to vážně. Pak, když se vyhrabala
z pot nouhou ulíkájících a poté i zpod bagančat
břsňících, mohla si gratulovat: "pouze" říznu-
té oční víčko, krásnej monokl, roztrženou ků-
ži na hlavě a "pár" modřin a opuchlin po celém
těle. A pocit na celý život... Okolo zatím
probíhaly scény, že šestičlenných jsem ještě
neviděl a vidět nechtěl. Krvelační zvíř v bílých
helkách vyhlídají takovou sílu, že se Vác-
lavákem rozléhá "Gestapo, Gestapo!" To ty zví-
řata rozbísnilo natolik, že si nikdo není jist
ani životem, zdá se, že docela prkolin... Za
několik minut - možná 20, možná 40 - jsem bo-
hatší o neuvěřitelné množství zážitků takového
kalibru, že jsem ještě led vízné otřesen... A
to jsem viděl jen malinký zlomeček, jak se i vy-
učilé dozvíte od dalších svědků. V paniku za-
chycením zahrnujícím davu není k úrazu nikdy
daleko. Když jsem říkal Kačce, ať si sundá opti-
ku, nebrala to vážně. Pak, když se vyhrabala
z pot nouhou ulíkájících a poté i zpod bagančat
břsňících, mohla si gratulovat: "pouze" říznu-
té oční víčko, krásnej monokl, roztrženou ků-
ži na hlavě a "pár" modřin a opuchlin po celém
těle. A pocit na celý život... Okolo zatím
probíhaly scény, že šestičlenných jsem ještě
neviděl a vidět nechtěl. Krvelační zvíř v bílých
helkách vyhlídají takovou sílu, že se Vác-
lavákem rozléhá "Gestapo, Gestapo!" To ty zví-
řata rozbísnilo natolik, že si nikdo není jist
ani životem, zdá se, že docela prkolin... Za
několik minut - možná 20, možná 40 - jsem bo-
hatší o neuvěřitelné množství zážitků takového
kalibru, že jsem ještě led vízné otřesen... A
to jsem viděl jen malinký zlomeček, jak se i vy-
učilé dozvíte od dalších svědků. V paniku za-
chycením zahrnujícím davu není k úrazu nikdy
daleko. Když jsem říkal Kačce, ať si sundá opti-
ku, nebrala to vážně. Pak, když se vyhrabala
z pot nouhou ulíkájících a poté i zpod bagančat
břsňících, mohla si gratulovat: "pouze" říznu-
té oční víčko, krásnej monokl, roztrženou ků-
ži na hlavě a "pár" modřin a opuchlin po celém
těle. A pocit na celý život... Okolo zatím
probíhaly scény, že šestičlenných jsem ještě
neviděl a vidět nechtěl. Krvelační zvíř v bílých
helkách vyhlídají takovou sílu, že se Vác-
lavákem rozléhá "Gestapo, Gestapo!" To ty zví-
řata rozbísnilo natolik, že si nikdo není jist
ani životem, zdá se, že docela prkolin... Za
několik minut - možná 20, možná 40 - jsem bo-
hatší o neuvěřitelné množství zážitků takového
kalibru, že jsem ještě led vízné otřesen... A
to jsem viděl jen malinký zlomeček, jak se i vy-
učilé dozvíte od dalších svědků. V paniku za-
chycením zahrnujícím davu není k úrazu nikdy
daleko. Když jsem říkal Kačce, ať si sundá opti-
ku, nebrala to vážně. Pak, když se vyhrabala
z pot nouhou ulíkájících a poté i zpod bagančat
břsňících, mohla si gratulovat: "pouze" říznu-
té oční víčko, krásnej monokl, roztrženou ků-
ži na hlavě a "pár" modřin a opuchlin po celém
těle. A pocit na celý život... Okolo zatím
probíhaly scény, že šestičlenných jsem ještě
neviděl a vidět nechtěl. Krvelační zvíř v bílých
helkách vyhlídají takovou sílu, že se Vác-
lavákem rozléhá "Gestapo, Gestapo!" To ty zví-
řata rozbísnilo natolik, že si nikdo není jist
ani životem, zdá se, že docela prkolin... Za
několik minut - možná 20, možná 40 - jsem bo-
hatší o neuvěřitelné množství zážitků takového
kalibru, že jsem ještě led vízné otřesen... A
to jsem viděl jen malinký zlomeček, jak se i vy-
učilé dozvíte od dalších svědků. V paniku za-
chycením zahrnujícím davu není k úrazu nikdy
daleko. Když jsem říkal Kačce, ať si sundá opti-
ku, nebrala to vážně. Pak, když se vyhrabala
z pot nouhou ulíkájících a poté i zpod bagančat
břsňících, mohla si gratulovat: "pouze" říznu-
té oční víčko, krásnej monokl, roztrženou ků-
ži na hlavě a "pár" modřin a opuchlin po celém
těle. A pocit na celý život... Okolo zatím
probíhaly scény, že šestičlenných jsem ještě
neviděl a vidět nechtěl. Krvelační zvíř v bílých
helkách vyhlídají takovou sílu, že se Vác-
lavákem rozléhá "Gestapo, Gestapo!" To ty zví-
řata rozbísnilo natolik, že si nikdo není jist
ani životem, zdá se, že docela prkolin... Za
několik minut - možná 20, možná 40 - jsem bo-
hatší o neuvěřitelné množství zážitků takového
kalibru, že jsem ještě led vízné otřesen... A
to jsem viděl jen malinký zlomeček, jak se i vy-
učilé dozvíte od dalších svědků. V paniku za-
chycením zahrnujícím davu není k úrazu nikdy
daleko. Když jsem říkal Kačce, ať si sundá opti-
ku, nebrala to vážně. Pak, když se vyhrabala
z pot nouhou ulíkájících a poté i zpod bagančat
břsňících, mohla si gratulovat: "pouze" říznu-
té oční víčko, krásnej monokl, roztrženou ků-
ži na hlavě a "pár" modřin a opuchlin po celém
těle. A pocit na celý život... Okolo zatím
probíhaly scény, že šestičlenných jsem ještě
neviděl a vidět nechtěl. Krvelační zvíř v bílých
helkách vyhlídají takovou sílu, že se Vác-
lavákem rozléhá "Gestapo, Gestapo!" To ty zví-
řata rozbísnilo natolik, že si nikdo není jist
ani životem, zdá se, že docela prkolin... Za
několik minut - možná 20, možná 40 - jsem bo-
hatší o neuvěřitelné množství zážitků takového
kalibru, že jsem ještě led vízné otřesen... A
to jsem viděl jen malinký zlomeček, jak se i vy-
učilé dozvíte od dalších svědků. V paniku za-
chycením zahrnujícím davu není k úrazu nikdy
daleko. Když jsem říkal Kačce, ať si sundá opti-
ku, nebrala to vážně. Pak, když se vyhrabala
z pot nouhou ulíkájících a poté i zpod bagančat
břsňících, mohla si gratulovat: "pouze" říznu-
té oční víčko, krásnej monokl, roztrženou ků-
ži na hlavě a "pár" modřin a opuchlin po celém
těle. A pocit na celý život... Okolo zatím
probíhaly scény, že šestičlenných jsem ještě
neviděl a vidět nechtěl. Krvelační zvíř v bílých
helkách vyhlídají takovou sílu, že se Vác-
lavákem rozléhá "Gestapo, Gestapo!" To ty zví-
řata rozbísnilo natolik, že si nikdo není jist
ani životem, zdá se, že docela prkolin... Za
několik minut - možná 20, možná 40 - jsem bo-
hatší o neuvěřitelné množství zážitků takového
kalibru, že jsem ještě led vízné otřesen... A
to jsem viděl jen malinký zlomeček, jak se i vy-
učilé dozvíte od dalších svědků. V paniku za-
chycením zahrnujícím davu není k úrazu nikdy
daleko. Když jsem říkal Kačce, ať si sundá opti-
ku, nebrala to vážně. Pak, když se vyhrabala
z pot nouhou ulíkájících a poté i zpod bagančat
břsňících, mohla si gratulovat: "pouze" říznu-
té oční víčko, krásnej monokl, roztrženou ků-
ži na hlavě a "pár" modřin a opuchlin po celém
těle. A pocit na celý život... Okolo zatím
probíhaly scény, že šestičlenných jsem ještě
neviděl a vidět nechtěl. Krvelační zvíř v bílých
helkách vyhlídají takovou sílu, že se Vác-
lavákem rozléhá "Gestapo, Gestapo!" To ty zví-
řata rozbísnilo natolik, že si nikdo není jist
ani životem, zdá se, že docela prkolin... Za
několik minut - možná 20, možná 40 - jsem bo-
hatší o neuvěřitelné množství zážitků takového
kalibru, že jsem ještě led vízné otřesen... A
to jsem viděl jen malinký zlomeček, jak se i vy-
učilé dozvíte od dalších svědků. V paniku za-
chycením zahrnujícím davu není k úrazu nikdy
daleko. Když jsem říkal Kačce, ať si sundá opti-
ku, nebrala to vážně. Pak, když se vyhrabala
z pot nouhou ulíkájících a poté i zpod bagančat
břsňících, mohla si gratulovat: "pouze" říznu-
té oční víčko, krásnej monokl, roztrženou ků-
ži na hlavě a "pár" modřin a opuchlin po celém
těle. A pocit na celý život... Okolo zatím
probíhaly scény, že šestičlenných jsem ještě
neviděl a vidět nechtěl. Krvelační zvíř v bílých
helkách vyhlídají takovou sílu, že se Vác-
lavákem rozléhá "Gestapo, Gestapo!" To ty zví-
řata rozbísnilo natolik, že si nikdo není jist
ani životem, zdá se, že docela prkolin... Za
několik minut - možná 20, možná 40 - jsem bo-
hatší o neuvěřitelné množství zážitků takového
kalibru, že jsem ještě led vízné otřesen... A
to jsem viděl jen malinký zlomeček, jak se i vy-
učilé dozvíte od dalších svědků. V paniku za-
chycením zahrnujícím davu není k úrazu nikdy
daleko. Když jsem říkal Kačce, ať si sundá opti-
ku, nebrala to vážně. Pak, když se vyhrabala
z pot nouhou ulíkájících a poté i zpod bagančat
břsňících, mohla si gratulovat: "pouze" říznu-
té oční víčko, krásnej monokl, roztrženou ků-
ži na hlavě a "pár" modřin a opuchlin po celém
těle. A pocit na celý život... Okolo zatím
probíhaly scény, že šestičlenných jsem ještě
neviděl a vidět nechtěl. Krvelační zvíř v bílých
helkách vyhlídají takovou sílu, že se Vác-
lavákem rozléhá "Gestapo, Gestapo!" To ty zví-
řata rozbísnilo natolik, že si nikdo není jist
ani životem, zdá se, že docela prkolin... Za
několik minut - možná 20, možná 40 - jsem bo-
hatší o neuvěřitelné množství zážitků takového
kalibru, že jsem ještě led vízné otřesen... A
to jsem viděl jen malinký zlomeček, jak se i vy-
učilé dozvíte od dalších svědků. V paniku za-
chycením zahrnujícím davu není k úrazu nikdy
daleko. Když jsem říkal Kačce, ať si sundá opti-
ku, nebrala to vážně. Pak, když se vyhrabala
z pot nouhou ulíkájících a poté i zpod bagančat
břsňících, mohla si gratulovat: "pouze" říznu-
té oční víčko, krásnej monokl, roztrženou ků-
ži na hlavě a "pár" modřin a opuchlin po celém
těle. A pocit na celý život... Okolo zatím
probíhaly scény, že šestičlenných jsem ještě
neviděl a vidět nechtěl. Krvelační zvíř v bílých
helkách vyhlídají takovou sílu, že se Vác-
lavákem rozléhá "Gestapo, Gestapo!" To ty zví-
řata rozbísnilo natolik, že si nikdo není jist
ani životem, zdá se, že docela prkolin... Za
několik minut - možná 20, možná 40 - jsem bo-
hatší o neuvěřitelné množství zážitků takového
kalibru, že jsem ještě led vízné otřesen... A
to jsem viděl jen malinký zlomeček, jak se i vy-
učilé dozvíte od dalších svědků. V paniku za-
chycením zahrnujícím davu není k úrazu nikdy
daleko. Když jsem říkal Kačce, ať si sundá opti-

POTREFENÁ HUSA ?

Možnost veřejně se vyjádřit ke všemu, co se kolem nás děje, je pro nás nová, pro mnohé překvapující. Kromě kritiky a názoru na období před 17. listopadem, na které si již zřejmě zvykli i ortodoxní zastánci bývalé politické teorie a praxe KSČ, se začínají objevovat i kritické pohledy na činnost OP a dalších stran, klubů a spolků. Největší pozornost široké veřejnosti vzbudily projevy členů Koordinačního center OF a VPN, pánd Pitharta a Knažka. Mám za to, že veřejné upozornění na chyby a předoházení omylů jsou jedním ze základů demokratické praxe jakéhokoli společenského uskupení. Objektívni posouzení dané situace tak, jak bylo vyjádřeno v již zmíněných projevech není známkou rozkladu OF, ale spíše projevem posílení na posici garanta demokratického vývoje společnosti.

S tímto úmyslem otiskly naše noviny "TAK" článek Jana Wunsche "Co je a co není OP?" /TAK 22.1.1990, č. 39/. Autor zde v obecné rovině vyjádřil své názory na možný vývoj praxe OF. Vývoj, který

/zamyslíme-li se sami nad sebou a okolím/ je reálný, a který by nikoho z nás netěšil. Myslím si, že takto obecně formulované myšlenky se mohou dotknout podle přísloví "Potrefená husa se vždycky ozve" jen těch, kteří se v nich poznají.

Jině české rčení říká, že "Vyjímka potvrzuje pravidlo". Vědom si těchto moudrých slov, rád bych z houfu potrefených vyřadil mluvčího OF Litoměřice Zdenka Bártu, který reagoval na zmíněný článek J. Wunsche odpovědí publikovanou v "Proudu" 26.1.90. Jeho řádky "Jenom na okraj" totiž přiznávají souvislost mezi článkem z TAKU a činností koordinačního centra OF Litoměřice. Mám před sebou texty obou pánd, a v tom první, se kterým se plně ztotožňuji, nikde nenacházím o litoměřickém fóru nejmenší zmínku. Proto mě tak zarazily útoky na J. Wunsche jako, cituji: "... argumenty krajní levice i pravice jsou shodné ... současní anarchisté projevují dojemnou péči o osud demokracie, ... o zlob-

ném anarohistickém očerňování kohokoli ... atd.

Je snad pochopitelné, že všichni máme snad až dojemnou péči o osud demokracie, to ale neznamená, že každý názor, který možná nevyjadřuje souhlas s názory a praxí OF či kohokoli jiného, je anarchistický. Přilíš by se potom odpověď mluvčího OF Zdenka Barty podobala bývalému hlasu KSČ ke snahám tzv. reformistů a oportunistů ve vlastních řadách. Souvislosti vztažené Zdenkem Bártou na OF Litoměřice na mě působí jako vykonstruované, pakliže nejsou pravdivé. A pravdivé doufám nejsou.

Myslím si, že veřejnost nebude mít nadále nic proti tomu, aby mohl kdokoli vyjádřit svůj názor, případně kritickou připomínku třeba i k činnosti OF. Cítit se potrefeným, znamená, alespoň pro mne, v prvé řadě zamýšlení nad oprávněností trefy, popřípadě snahu o nápravu věci, ne však dotčenou reakci.

/Ř/

Severočeská ČSSD

V neděli /28.1./ se v Ústí n.L. konala koordinační schůze zástupců přípravných výborů Čs. sociální demokracie v našem kraji. Mimo jiné zde bylo dohodnuto, že z praktických důvodů organizační členění této strany bude zatím vycházet z principu tří oblastí, respektující současnou administrativní rozdělení dle okresů. Člení se tedy na výhodnější oblast (okr. Česká Lípa, Jablonec n. N. a Liberec) na západní oblast (okr. Chomutov, Louny a Most) a na oblast střední, která zahrnuje vedle okresů Děčín, Teplice a Ústí n.L. také Litoměřicko. (Kontaktní adresa: PhDr. Jan Smetana, Jesuitská 20, Litoměřice 412 01, který tuto oblast zastupuje).

Každá z těchto oblastí si vyhrazuje právo účastnit se na jednáních ústředního přípravného výboru Čs. sociální demokratické strany v Praze (Hybernská 7) svými zástupci. Krajský výbor, z důvodů snazší a rychlejší koordinace a vzhledem k prognózovaným změnám administrativního členění státu, sestaven nebyl.

Tiskový orgán, Právo lidu, bude distribuován prostřednictvím PNS od začátku února jako týdeník.

/tem/

Něponimáju

Ti a Váš, kteří měli možnost procházet v pátek v poledne litoměřickým náměstím, si jistě všimli hloučku lidí, který se nakupil u prodejny nábytku. Ani mě zvědavost nedala, abych se nepodívala, co se tam děje.

Čtyři ženy oizí státní příslušnosti s doslova nabytými taškami prodávaly věci hodící se především do domácnosti, jako: paličky na maso, nože, příbory, vařečky apod. Zájem o zboží byl tak veliký, že přilákal i příslušníky VB. Ti však neměli zájem o paličky na maso, ale o doklady. "Něponimáju, něponimáju", znělo z úst prodávajících žen. Poté se příslušníci snažili lámanou ruštinou, leč marně. "Něponimáju, něponimáju" zněly odpovědi. Nezbývalo nic jiného, než je odvézt na okrsek. Snad se najde někdo z kolegů, který se s nimi domluví. Po tomto incidentu se hlouček lidí pomalu rozházel. Jedna z přihlížejících žen, které zřejmě tato podivná nestabilita, vložila na příslušníky se škodolibým úsměvem: "Jedna Vám utekla, tamhle je!". Na to příslušník mávl shovívavě rukou se slovy: "Ta už utekla." Jak je vidět, škodolibost a udavačství ještě nevymřely.

/ŠT/

NAŠÍ ZBRANÍ JE SMÍCH, ale myslíme to vážně !

Rozhovor s představiteli undergroundu, lépen a přesněji řečeno "Patafyzické kolegia" Nový Bor Miroslavem Kesnerem. "M" (Hrabě le Kesner) a Romanem Matulou - "H" (Hrobník).

TAK: Doslechl jsem se o Vaší akci, kterou pořádáte s ostatními iniciativami. Jenže jsem přijel moc brzy. Mírový pochod bude až 3.3.1990.

H: Ano. Sraz je v sobotu v poledne na náměstí v Mimoně. Zveme všechny přátelé happeningu a legrace. Z náměstí bude vypraven pochod k branám Sovětské armády. Tam proběhne velmi veselý akt rozloučení s okupačními vojsky.

M: Nejraději přivítáme účastníky v nápaditých uniformách s dřevěnými puškami a jinými, střelbyschopnými zbraněmi. Ty na znamení přiměří odložíme na místě konání vzpomínkového aktu.

TAK: Dobře, tedy jak ?

H+M: Až přijdou všichni.

H: Tímto je zveme !

TAK: Sovětská vojska nás tedy zřejmě opustí. Maslíte, že Vaše akce uspíší jejich odchod ?

M: Kdyby o pět minut - je dobře.

H: Nejde o uspišení, to je věc kompetentnějších. Ale budou-li zde pásy jejich tanků, získáme všichni větší volnost. Byly šlitem bývalého režimu. Naše zbraně budou kytary, papír, tužky, noviny. Těmi budeme bojovat proti střední skupině sovětských vojsk. Až odejdou, my tohle nebudeme muset dál dělat. A budu dál bojovat proti České, Evropské a Světové blosti. (Tím si ale neuzurpuji patent na chytrost.)

TAK: Vrátime se zpět k Patafyzickému kolegiu. Koho reprezentuje ?

H: To tak nelze říci. Patafyzika dělí lidi na patafyziky vědomé, to jsme v Boru tři a nevědomé, to jsou všichni ostatní.

TAK: Změnil se Váš přístup k okolí a okolí k Vám po pádu Husákovy režimu ? A ještě dál. Věříte, že je možný návrat zpět k totalitě ?

H: No, to je problematické.

M: Nevěříme, že by to bylo možné.

H: Zevnitř.

M: Ale pozor na Rusko.

TAK: Dobře. A změny ?

H: Poslední roky jsem nusele chtěl nechtěl tak trochu dělat politiku. A teď můžu dělat, co mě baví.

M: Můžu volněji dýchat, nadávat když je nám zle a dobré budeme přijímat samozřejmě.

M: Jestli tenthle rozhovor nabídnete Newsweeku, Washington Postu nebo do televize ...

H: Ale zdírazňuji, že nehovořím v žádném případě za celý underground, pouze za Patafyzické centrum Nový Bor.

TAK: Z Vašeho vyjádření mám pocit, že nějaké změny okolo ani nepozorujete.

H: Ale jo. Konečně se mohu nadechnout, ucpal si nos a říci "Politika smrdí".

M: Byl jsem zvolen do DV ROH a opustila mě žena.

H: Protože se navzájem polejvaj vodou...

TAK: Takže změny tu jsou. A co je u vás nové-ho v politice ? OF ? KSČ ?

H+M: My to nevíme. Protože děláme pořád to samý jako dřív.

H: Opravdu. Jestli jsme něco věděli, tak jsme to raději rychle zapomněli.

M: Komunisti nejsme. A neznám nikoho, kdo by se k nim přihlásil.

TAK: Před chvílí jsme mluvili o možném puči.

Co budete dělat, když se to otčí ?

H+M: V iset.

TAK: A kdyby náhodou zbyl čas ?

M: Emigroval bych do Číny.

TAK: Jakou díváte šanci nappeningům? Vzhledem k některým východoevropským zkušenostem vím, že s politickou konsolidací a veřejnou kontrolou nad státem takové akce ztrácejí opodstatnění. Dojde k tomu i zde ?

H: Aha, Polsko. To ale mělo úplně jiný vývoj. U nás to šlo rychle, čistě. V Československu je zřetelná úchylka k ironii. To je náš způsob.

M: Naše ironie je způsob přežití.

TAK: Jak underground působí? Co to je ?

H: Bylo to ve VOKNOVINACH. Psal to Bondy.

Tam si to může každý přečíst.

TAK: Působíte vůbec nějak ?

H: Ted politicky, a jinak na všechny, zejména sami na sebe.

M: Co si kdo z toho vezme - to má.

H: Pokud to otisknete, chtěl bych, aby se to jmenovalo "Úvod k budoucím (konečně) rozhovorům".

M: Stejně nám to zkrátí...

H: Napíšte, že PFK Nový Bor nesouhlasí se zkrácením rozhovoru.

M: Úvod k rozhovorům...

H: A pokud se tak stane, distancujeme se.

H+M: Děkujeme za rozhovor.

TAK: Také děkují.

(Rozhovor jsem pchopitelně zkrátil. Pokud te-
dy chcete, přijďte 3.2. do Mimoně a sami
uvidíte. Výzbroj a výstroj s sebou!) (JV)

Vydává TAK, NEZÁVISLÉ NAKLADATELSTVÍ.
Mírové náměstí č.p. 17, Litoměřice
PSČ 412 01, telefon 35 53.
Séfredaktor: Jan Wunsch.
PÍŠETE PRO VÁS, PÍŠTE PRO NÁS!
Náklady na vydání jednoho čísla činí 1 Kčs.
Děkujeme.